ΑΡΙΘ 362 — Β. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, (10)22 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1862. ΕΤΟΣ Ζ'.

Συνδρομη ἐτησία ἐν Αὐστρίᾳ φιορ. 16· ἐν Ἑλλάδι, Ἰονίοις Νήσοις, Τουρκίᾳ, Αἰγύπτῳ, Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ, 40 φράγκα· ἐν ταῖς Παραδουνβ. Ἡγεμονίαις 50 σβάνσικα. — Τιμὴ καταχωρίσεων, σολίδι αὐσρ. 30 δ' ἕκαστον ςίχοι ἐκ 40 στοιχείων.

Αἱ συνδρομαὶ προπληρόνονται. Ἐπιστολαὶ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἡμέρας μὴ ἀπηλλαγμέναι τοῦ ταχυδρομικοῦ τέλους εἶναι ἀπαράδεκτοι.

Ἄπασαι αἱ νέαι ἢ ἀνανεούμεναι συνδρομαὶ ὀφείλουν νὰ λήγωσι τὴν 30 Ἰουνίου ἢ 31 δεκεμβρίου (ἔ. ν.)

Κατευθυντέον, εἰς Βιέννην μὲν, **A la Redaction du Journal grec " Ἡμέρα ,,** (Landstrasse Reisnerhof Nr. 481 à Vienne.)

ΗΜΕΡΑ

Ἐπιστατοῦσι δὲ καὶ ἄλλαχόσε, οἱ ΚΚ. Δ. Στουδίτης ἐν Κωνσταντινουπόλει· Χ. Μιχαὴλ Δημητρίου ἐν Βουκουρεστίῳ· Δ. Δημόπουλος ἐν Ἰασίῳ· Κ. Θεολόγης ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· Ι. Πάρσαλης ἐν Καΐρῳ· Ι. Α. Παραμυθιώτης ἐν Κερκύρᾳ· Φ. Σαρίκας ἐν Σμύρνῃ· Χ. Ν. Φιλαδελφεὺς, ἐν Ἀθήναις· Ν. Νικολαΐδης ἐν Σύρᾳ· Α. Σ. Ἀγαπητὸς ἐν Πάτραις· Κ. Δαζηλιβίτης ἐν Θεσσαλονίκῃ· Π. Μιχαηλίδης ἐν Ἀβραΐλᾳ· Γ. Δημόπουλος ἐν Γαλαΐῳ· Κ. Μιχαλῆς ἐν Ἀδριανουπόλει· Ἰω. Φωκᾶς ἐν Κεφαλληνίᾳ· Μ. Σκουρτὴς ἐν Μιτυλήνῃ· Α. Σάλτας ἐν Κυδωνίαις· Δ. Ἀγγελίδης ἐν Φιλιππουπόλει· Μ. Σκρινὴς ἐν Βηρυτῷ· Κ. Ν. Σιμωνίδης ἐν Κραΐβᾳ· Χριστόφ. Μιχαὴλ ἐν Καλαφατίᾳ· Α. Λοΐζος ἐν Κύπρῳ· **Michele Leeb alla Tipografia del Lloyd** ἐν Τεργέστῃ.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἀπὸ τῆς 1ης σεπτεμβρίου (ν. ἑ.) ἄρχεται νέα σειρὰ συνδρομῶν εἰς τὴν «Ἡμέραν» διὰ τέσσαρας μῆνας, ἤτοι μέχρι τῆς 31 δεκεμβρίου, πρὸς φιορίνια 5½ διὰ τὴν Αὐστρίαν, φράγκα 14 διὰ τὴν ἀλλοδαπὴν, ἰδίως δὲ διὰ τὰς Ἡγεμονίας σβάνσικα 18. Εἰς τοὺς ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καταγραφησομένους νέους συνδρομητὰς καλήσονται αἱ προεκδοθεῖσαι ἐπιφυλλίδες τῶν Ἀθλίων, ἐλεύθεραι παντὸς ἄλλου ἐξόδου.

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ.

Ἡ ἰταλικὴ κυβέρνησις διακηρύττει διὰ τῶν ὀργάνων της ὅτι, ἂν δὲν ὑποτοιχθῇ ὁ Γαριβάλδης, θὰ ἀφοπλισθῇ διὰ τῆς βίας· ἀλλ' ἡ ἀπειλὴ ἔμεινε μέχρι τῆς ὥρας ἀνεκτέλεστος. — Οἱ Μαυροβουνιῶται ἐν ἀπογνώσει, καί τοι νικήσαντες καὶ πάλιν τοὺς Τούρκους. Λέγεται ὅτι ὁ ἡγεμὼν θέλει νὰ συνθηκολογήσῃ μετὰ τοῦ Ὀμὲρ πασσᾶ· εἷς τῶν δορυφόρων του ἀπεπειράθη νὰ τὸν δολοφονήσῃ, ἀλλ' ἀπέτυχε. — Λέγεται ὅτι συγκαλεῖται ἡ σερβικὴ σκουπτσίνα. — Τέλευτ. εἰδήσεις.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἐν Βιέννῃ, (9)21 αὐγούστου.

Ἡ ἡμιεπίσημος ἐφημερὶς τῆς ἰταλικῆς κυβερνήσεως, Ἡ Ἐθνικὴ Μοναρχία, ἐδημοσίευσε κατ' αὐτὰς ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ἡ Κρίσις, μακρὸν ἄρθρον, ἐν εἴδει προγράμματος, ἐξ οὗ πάντες ἐσυμπέρανον ὅτι ἡ μεταξὺ κυβερνήσεως καὶ Γαριβάλδη ῥῆξις ἔμελλε νὰ λάβῃ ὁριστικὴν τροπήν. Τὸ κυβερνητικὸν φύλλον ἔλεγε παῤῥησίᾳ ὅτι δὲν ὑπάρχει μέση ὁδὸς, καὶ ὅτι, ἢ ὀφείλει ὁ Γαριβάλδης νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν, ἢ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀντάρτης καὶ νὰ διαλυθῶσιν οἱ ἐθελονταί του διὰ τῆς βίας. Ἐν τούτοις ἔκτοτε παρῆλθον ἡμέραι τινές, καὶ ὁ ἰταλὸς πατριώτης ἐξακολουθεῖ περιοδεύων ἀνενοχλήτως καὶ ἐξάπτων τὰ φλογερώτερα πάθη τοῦ λαοῦ, τὰ δὲ βασιλικὰ στρατεύματα ἀπρακτοῦσι. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ἡ κυβέρνησις ἐδίστασε νὰ ἀναλάβῃ τοιαύτην εὐθύνην, ἐλπίζουσα ὅτι θὰ κατισχύσῃ τῆς ἀντιστάσεως δι' ἠπίων μέσων. Ἀλλ' ὁ Γαριβάλδης ἐπιμένει εἰς τὰ σχεδιά του, καὶ λέγεται ὅτι εἶπε πρὸς τοὺς περὶ αὐτὸν ὅτι θὰ βαδίσῃ μὲν κατὰ τῆς Ῥώμης, ἀλλὰ θὰ ἀποφύγῃ πᾶσαν σύγκρουσιν μετὰ τοῦ γενναίου στρατοῦ, διερχόμενος δι' ἀπροσίτων στενωπῶν καὶ διὰ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων. Κατὰ τὴν κοινὴν δὲ γνώμην, ἀφοῦ ἅπαξ ἀποβῇ εἰς τὴν στερεὰν, ὁλόκληρος ὁ σαρδικὸς στρατὸς δὲν θὰ ἀναχαιτίσῃ τὴν πορείαν του, διότι πάντες οἱ πατριῶται θὰ ὁρμήσωσιν ἐπὶ τὰ ἴχνη του.

Ὁ Τύπος τῆς Βιέννης, ὅστις ἔχει τὸ προνόμιον νὰ λαμβάνῃ τὰ ἐμπιστευτικὰ δελτία τοῦ Ὀμὲρ πασσᾶ, παιανίζει τὰ νικητήρια ἀναγγέλλων ὅτι ὁ πεφιλημένος ἀρχιστράτηγος δύο ὥρας μόνον ἀπέχει τῆς Κετίγνης, καὶ ὅτι ὁ ἡγεμὼν Νικόλαος ἐτηλεγράφησε πρὸς τοὺς ἐν Βιέννῃ πρέσβεις τῶν φίλων δυνάμεων ἱκετεύων αὐτοὺς νὰ σπεύσωσι πρὸς σωτηρίαν του. Καὶ προβλέπει μὲν ἡ βιεννναία ἐφημερὶς ὅτι ἐντὸς ὀλίγου τὸ Μαυροβούνιον θὰ κλίνῃ τὸν αὐχένα δεχόμενον τὰς ἀτιμωτικὰς προτάσεις τοῦ νικητοῦ· ἀλλ' εὔχεται ὁ θρίαμβος τῆς ἠμισελήνου νὰ ἐπέλθῃ ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον, διότι διακρίνει ἐν ταῖς σλαβικαῖς ἐπαρχίαις τῆς Αὐστρίας συμπτώματα λίαν ἀνησυχοῦντα αὐτήν. Εἰς τρεῖς χιλιάδας ὑπολογίζει ὁ Τύπος τοὺς αὐστριακοὺς ὑπηκόους τοῦ Καστελνουόβου καὶ τοῦ Καττάρου, οἵτινες διέβησαν τὰ σύνορα σπεύδοντες πρὸς ἐπικουρίαν τῶν ἀδελφῶν των, ἅμα μαθόντες τὸ κρίσιμον τῆς θέσεως αὐτῶν. Τοσαύτη δὲ εἶναι ἡ ἔξαψις τῶν κατοίκων τῶν μερῶν ἐκείνων, ὥστε αἱ ἀρχαὶ μόλις δύνανται νὰ καταστέλλωσι τὰς ὁρμὰς τοῦ λαοῦ, φοβούμενοι μὴ τὸ κίνημα λάβῃ σπουδαιοτέρας διαστάσεις.

Ἀλλ' ἂς ἀφίσωμεν τὴν βιεννναίαν ἐφημερίδα νὰ συμβουλεύῃ τὴν αὐστριακὴν κυβέρνησιν νὰ λάβῃ σύντονα μέτρα, ὅπως προλάβῃ δεινόν τινα ἔκρηξιν, καὶ ἂς ἐξετάσωμεν κατὰ πόσον ἀληθεύουσαι αἱ ἀπευκταῖαι αὗται περὶ τῆς μικρᾶς ἡγεμονείας εἰδήσεις. Ὅτι οἱ Μαυροβουνιῶται, ἐφσμιλλοι τῶν ὁποίων μόνοι ἀνεφέρονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ οἱ Σουλιῶται, κινδυνεύουσι νὰ καταπέσωσιν ὑπὸ τὸ βάρος πολλαπλασίων δυνάμεων, ὡς ὁ ἡρωϊκὸς ἐκείνος λαὸς τῶν ἑλληνικῶν ὀρέων ὑπὸ τὰς ἀλλεπαλλήλους ἐπιδρομὰς τοῦ τυράννου τῆς Ἠτέρου, τοῦτο εἶναι πρὸ πολλοῦ γνωστὸν εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας. Οἱ γενναῖοι ὀρεινοὶ ἐξηντλήθησαν νικῶντες, ὡς ἄλλα ἔθνη ἐξαντλοῦνται ἡττώμενα. Καθ' ἑκάστην νίκην ἠδύναντο νὰ ἐπαναλαμβάνωσι τὸ λόγιον τοῦ κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἀγωνιζομένου Πύῤῥου, διότι ἐπλησίαζον καθ' ἓν βῆμα πρὸς τὸν ὄλεθρον. Δὲν ἠλαττώθη ὁ πατριωτισμὸς, δὲν ἐκλονίσθη ἡ γενναιότης, δὲν ἐξέλιπε τὸ μέτρον· ἠλαττώθησαν μόνον οἱ βραχίονες. Ὁ νικητὴς τῶν Μαυροβουνιωτῶν εἶναι κυρίως ἡ λειψανδρία. Παλαίουσιν εἰσέτι ἐστερημένοι τῶν πάντων, ῥίπτοντες κατὰ τῶν ποιμένων λίθους ἀντὶ σφαιρῶν, μασσώντες χόρτα ἀντὶ ἄρτου, μὴ δυνάμενοι κἂν νὰ ἐπιθέσωσι ξαντὸν ἐπὶ τῶν τραυμάτων των. Ἀλλ' ἡ ἀπελπιστικὴ αὕτη πάλη ἐπὶ πόσον ἀράγε ἀκόμη θὰ παραταθῇ; Ἡ καταστροφὴ τοῦ δράκατος δὲν θὰ δικαιώσῃ τάχιον ἢ ἠράδιον τὰς προγνώσεις τῶν τουρκοφίλων; Τὸ ὕψος τῶν ἐνθερμοτέρων ὀργάνων τοῦ σλαβισμοῦ μᾶς παρέχει τὴν ἀποχρῶσαν ἀπάντησιν. Ἡ Ἐθνικὴ τῆς Ζάρας, ὀδυρομένη ἐπὶ τῇ καταστροφῇ τοῦ χριστιανικοῦ ἀγῶνος, ἐπεκαλεῖτο κατ' αὐτὰς τὴν βοήθειαν τῆς Εὐρώπης ὑπὲρ τῶν νέων Σπαρτιατῶν, καὶ ἐξέφερε κραυγὴν καταδίκης καὶ μονονοὺκ ἀναθέματος κατὰ τῆς Σερβίας.

Ἐν τούτοις, ὅσον κρίσιμος καὶ ἂν ᾖ ἡ θέσις τῶν Μαυροβουνιωτῶν, δὲν φαίνεται ὅτι ἀπέβαλον πᾶσαν ἐλπίδα σωτηρίας καὶ ἐσταύρωσαν τὰς γεῖρας ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ. Μέχρι τῆς Κετίγνης θὰ ἀπαντήσωσιν εἰσέτι οἱ Τοῦρκοι πολλὰ προσκόμματα, καὶ θὰ ἐξαγοράσωσι λίαν ἀκριβὰ ἑκάστην σπιθαμὴν γῆς. Ἐσχάτως εἰσέτι, τῇ (30)11, ὑπέστησαν, ἐὰν πιστεύσωμεν τὸν τηλέγραφον τῆς Ῥαγούζης, δεινὴν ἥτταν, δύο ὥρας μακρὰν τῆς Ῥιέκας, καταδιωχθέντες, κατὰ τὴν Ἐθνικὴν τῆς Ζάρας, μέχρι τῆς Δοδόσης καὶ ἀποβαλόντες 500 νεκροὺς, τέσσαρας σημαίας καὶ ἐν τηλεβόλον. Ἀλλὰ τὰς πληροφορίας ταύτας τοῦ σλαβικοῦ φύλλου, ἀναγγέλλοντος πρὸς τούτοις ὅτι καὶ διαχίλιοι ἄνδρες ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ βοεβόδα Μιλάνου ἦλθον ἐκ Βασνεβίτσης πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς Ῥιέκας, ἀναιρεῖ τηλεγράφημα ἐκ Μοστὰρ τῆς (5)17, ὁμολογοῦν μὲν ὅτι ἐξεδιώχθησαν τὰ τουρκικὰ στρατεύματα πέραν τοῦ ποταμοῦ Ῥιέκα, ἀλλὰ προσθέτον ὅτι ἀκολούθως ἐπανέλαβον τὴν ἐπίθεσιν καὶ ὅτι ἠκούοντο κανονοβολισμοὶ πρὸς τὸ μέρος τῆς Κετίγνης.

Ἀλλ' ἐνῷ τὸ αἷμα ῥέει ἀφειδῶς, ἐξακολουθοῦσιν αἱ περὶ συνομολογήσεως ἀνακωχῆς φῆμαι, καὶ λέγεται ὅτι ἡ Ῥωσσία ἐπιμένει ζητοῦσα παρὰ τῆς Πύλης τὴν κατάπαυσιν τῆς αἱματοχυσίας. Τηλεγράφημα ἐκ Ῥαγούζης, ὑπὸ ἡμερομηνίαν (7)19, ἀναγγέλλει ὅτι ὁ ἡγεμὼν Νικόλαος σήμερον φαίνεται διατεθειμένος νὰ ἔλθῃ εἰς διαπραγματεύσεις μετὰ τοῦ Ὀμὲρ πασσᾶ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄλλοτε ἀπορῤῥιφθέντος τελεσιγράφου αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐν τῷ αὐτῷ τηλεγραφήματι ἀναγνώσκομεν ὅτι τὴν προτεραίαν ἐγένετο ἀπόπειρα δολοφονίας κατὰ τοῦ ἡγεμόνος ὑφ' ἑνὸς τῶν δορυφόρων του, καὶ ὅτι οὗτος ἐτρώθη ἐλαφρῶς, συλληφθέντος τοῦ φονέως. Δὲν ἀναφέρονται τὰ αἴτια τὰ ὁπλίσαντα τὴν χεῖρα τοῦ δολοφόνου, ἀλλ' ἴσως δὲν εἶναι ἄλογον νὰ εἰκάσωμεν ὅτι ἐκινήθη ἡ δυσπιστία τῶν πατριωτῶν τοῦ Μαυροβουνίου κατὰ τοῦ πρίγκηπος, ἰδόντων ὅτι προτίθεται, κατὰ τὸ πρῶτον μέρος τοῦ τηλεγραφήματος, νὰ παραιτήσῃ τὸν ἐθνικὸν ἀγῶνα, καὶ νὰ δεχθῇ προτάσεις ἐξευτελεστικάς.

Τί δὲ πράττει ἡ Σερβία, ἐνῷ διεγείρονται κατ' αὐτῆς τόσαι κατακραυγαὶ ὡς ἐγκαταλιμπανούσης λαὸν ὁμόδοξον καὶ ὁμόφυλον; Ὀπλίζεται ἀκαταπαύστως, καὶ λέγεται ὅτι ὁ ἡγεμὼν συγκαλεῖ ὁσονοῦπω τὴν Σκουπτσίναν, ὅπως ἀποφανθῇ αὕτη περὶ τῆς εἰρήνης ἢ τοῦ πολέμου. Ἀλλ' ὑπάρχουσιν ἐν τούτοις ἐφημερίδες διϊσχυριζόμεναι ὅτι πᾶσαι αἱ παρασκευαὶ αὗται γίνονται πρὸς τὸ θεαθῆναι καὶ πρὸς ἐκφόβισιν τῶν Τούρκων, καὶ ὅτι κατὰ βάθος ἡ σερβικὴ κυβέρνησις δὲν θὰ ἀποτολμήσῃ πώποτε τὴν διὰ τῶν ὅπλων λύσιν. Εἰς ἀπόδειξιν δὲ ἀναφέρουσιν ὅτι ἐσχάτως ὁ Γαρασανὶν διεβεβαίωσεν ἐπιτροπήν τινα ἐμπόρων, ἤτις παρουσιάσθη πρὸς αὐτὸν, ὅπως παραπονεθῇ περὶ τῆς ἀθλίας καταστάσεως τοῦ ἐμπορίου, ὅτι μετὰ μικρὸν θὰ ἐκλίπῃ πᾶσα ἀφορμὴ παραπόνου. Ἐκ τούτου δὲ ἐξάγουσιν ὅτι δὲν ὑπάρχει φόβος περὶ πολέμου, καθόσον μάλιστα ἀπό τινος παρατηρεῖται ὀλιγωτέρα ζωηρότης εἰς τὰς γυμνασίας τῶν στρατιωτῶν. Ἀλλὰ δὲν κρίνει οὗτως σκανδύνους τὰς προθέσεις τῶν Σέρβων ἡ Ἐφημερὶς τοῦ Δουνάβεως, ἤτις ἀπηθυ-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ (*)

Διήγημα Βίκτορος Οὔγου. — Μετάφρασις Ι. Ι. Σ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ. — ΦΑΝΤΙΝΑ.

ΒΙΒΛΙΟΝ Ζ'. — ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΓΙΑΣΤΟΥΡΑ.

Ἰδοὺ τί μέλλει νὰ προκύψῃ, ἐὰν ἐγὼ ὑπάγω καὶ καταγγείλω ἐμαυτόν. Ἐὰν τοὐναντίον δὲν καταγγείλω ἐμαυτόν;

Ἐστάθη ἐκ νέου ἀμφιῤῥέπων καὶ τρέμων.

— Δεῖδόθω· ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ῥίπτεται εἰς τὰ κάτεργα· εἶναι ἀληθές· ἀλλ' ὀπωσδήποτε, ἔκλεψεν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος· ἐνῷ ἐγὼ, διαμένων εἰς αὐτὸν ἐδῶ τὸν τόπον, ἐξακολουθῶ τὸ ἔργον μου. Ἐντὸς δέκα ἐτῶν θὰ ἔχω δέκα ἑκατομμύρια. Θὰ ἔχω! διηλαθὴ θὰ εἶναι διεσπαρμένα εἰς τὸν τόπον διότι αὐτὸ τὸ ὁποῖον κάμνω δὲν εἶναι διὰ τὸν ἐαυτόν μου. Ἡ ἐμπορία ὅλων προβαίνει αὔξουσα, αἱ βιομηχανίαι θάλλουν, τὰ ἐργοστάσια πληθύνονται, αἱ οἰκογένειαι, ἑκατὸν, χίλιαι οἰκογένειαι, εὐδαιμονοῦν· ὁ πληθυσμὸς τοῦ τόπου αὐξάνει· γεννῶνται χωρία ὅπου δὲν βλέπεις εἰμὴ ἐπαύλεις, γεννῶνται ἐπαύλεις ὅπου δὲν βλέπεις εἰμὴ ἔρημον· ἡ πενία ἐξαλείφεται, καὶ μὲ τὴν πενίαν ἐξαλείφονται μυρία κακά· ἡ κραιπάλη, ἡ κακοήθεια, ἡ κλοπὴ, ὁ φόνος, πόσα καὶ πόσα! Καὶ ἡ πτωχὴ ἐκείνη μήτηρ ἀνατρέφει τὸ παιδί της! καὶ ἰδοὺ ἕνας τόπος πλούσιος καὶ τίμιος· Ἀ! θὰ ἦτον ἀπόγνωσις ἂν ὑπήγαινα νὰ καταγγείλω ἐμαυτόν. Δὲν εἶναι πρᾶγμα νὰ γίνῃ ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε. Χρειάζεται σκέψις, καὶ πολλή. Πῶς! νὰ φανῶ γενναῖος καὶ μέγας, διότι αὐτὸ μ' ἐυαρεστεῖ; Τὰ τοιαῦτα γίνονται εἰς τὰ μελοδράματα. Νὰ χαθῇ ἕνας ὁλόκληρος τόπος, χάριν ἐμοῦ μόνου! καὶ διατί; διὰ νὰ λυτρώσω ἀπὸ μίαν τιμωρίαν, ἴσως ὑπερβολικὴν ὁπωσδήν, ἀλλὰ κατὰ βάθος δικαίαν, ποῖον; ξεύρω κ' ἐγώ; ἕνα κλέπτην τέλος πάντων· ἕνα ὀυτιδανὸν, ὅστις ἔκλεψε. Καὶ χάριν αὐτοῦ, ν' ἀποθάνῃ εἰς τὸ δημόσιον νοσοκομεῖον κακὴν κακῶς μία γυνὴ τόσον ἀξιολύπητος! Νὰ μείνῃ εἰς τοὺς πέντε δρόμους μία ταλαίπωρος μικρὰ κόρη, ὡς νὰ ἦτον σκύλος! Ἀ! αὐτὸ δὲν εἶναι πρᾶγμα νὰ γίνῃ. Αὐτὸ εἶναι ἀπαίσιον. Καὶ χωρὶς κἂν νὰ ἴδῃ αὐτὴ ἡ ταλαίπωρος μήτηρ τὸ τέκνον της! σχεδὸν χωρὶς νὰ γνωρίσῃ αὐτὸ τὸ παιδί· τὴν μητέρα του! Καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ ἕνα χαμένον ἐκεῖ ἄνθρωπον, ὅστις τίς οἶδε πόσα κακουργήματα θὰ ἔπραξε χωρὶς νὰ ἀνακαλυφθῇ πρὶν κλέψῃ τὰ μῆλα, καὶ πόσα θὰ πράξῃ ἔπειτα, καὶ ὁ ὁποῖος βέβαια δὲν θὰ εἶναι μέσα εἰς τὸ κάτεργον δυστυχέστερος παρ' ὅσον εἰς τὴν σαπράν, εἰς τὴν ὁποίαν κατάκειται. Ὡραῖον πρᾶγμα! νὰ θυσιασθῶν δι' ἕνα τοιοῦτον ἄνθρωπον ἑνὸς ὁλοκλήρου τόπου οἱ κάτοικοι, μητέρες, γυναῖκες, παιδία! Ἀλλὰ θὰ μὲ τύπτῃ μίαν ἡμέραν ἡ συνείδησις· ἔστω· ὅταν θὰ αἰσθάνωμαι ὅτι διὰ τὸ καλὸν τῶν πλησίον μου ἐπράκρινα νὰ ὑποστῶ τὰς τύψεις ταύτας ἐφ' ὅρου ζωῆς· νὰ πάσχω μόνος ἀντὶ τοσούτων, αὐτὸ ἀφ' ἑτέρου θὰ μὲ ἀνακουφίζῃ· διότι τί ἄλλο εἶναι ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀφοσίωσις, παρὰ τὸ νὰ προκρίνῃ τις νὰ πάσχῃ μόνος, διὰ νὰ μὴ πάσχωσι πολλοί;

Ἠγέρθη καὶ ἤρχησε νὰ περιπατῇ ἐκ νέου. Αὐτὴν τὴν φορὰν τὸν ἐφάνη ὅτι ἦτον ηὐχαριστημένος. Καθὼς οἱ ἀδάμαντες εὑρίσκονται εἰς τὰ σπότη τῆς γῆς, οὕτω καὶ αἱ ἀλήθειαι εὑρίσκονται εἰς τὰ βάθη τῆς διανοίας. Τὸν ἐφάνη λοιπὸν ὅτι καταβὰς εἰς τὰ βάθη ταῦτα, ἀφοῦ πολλὴν ὥραν ἐψηλάφησεν ἐντὸς σκότους ζοφεροῦ, εὗρε τέλος ἕνα τῶν ἀδαμάντων, μίαν τῶν ἀληθειῶν τούτων, ὅτι τὴν ἐκράτει εἰς χεῖρας, καὶ ἐξεθαμβοῦτο πρατηρῶν αὐτήν.

— Ναί, ἔλεγε κατὰ νοῦν, αὐτὸ εἶναι! Τώρα εἶμαι ἐντὸς τῆς ἀληθείας. Ἔχω τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος. Ν' ἀφήσω τὸ πρᾶγμα νὰ γίνῃ ὡς γίνεται. Τοῦτο συμφέρει εἰς ὅλους, καὶ ἴχι εἰς ἐμέ. Λοιπὸν αὐτὸ νὰ γίνῃ. Εἶμαι Μαγδαληνῆς, μένω Μαγδαληνῆς. Ὅστις εἶναι Γιάννης Ἀγιάννης, ἐκεῖνος ἂς παιθαίνῃ τὰ ἀντίποινα τῶν πράξεών του.

Ἐστάθη ἐνώπιον τοῦ μικροῦ καθρέπτου ὅστις ἐκρέματο ἄνωθεν τῆς ἑστίας, εἶδεν ἐντὸς αὐτοῦ τὴν μορφήν του, καὶ εἶπε, — Δόξα τῷ Θεῷ! ἔλαβα μίαν ἀπόφασιν, καὶ ἠσύχασα! Αὐτὴν τὴν ὥραν εἶμαι ἄλλος ἄνθρωπος.

Ἐβάδισεν ἀκόμη ὀλίγον, ἔπειτα πάλιν ἐστάθη ἀποτόμως. — Τώρα, εἶπεν, ἀφοῦ ἔγινεν ἡ ἀπόφασις, ἐμπρὸς λοιπόν! δὲν χρειάζεται διστανμὸς ἐνώπιον τῶν συνεπειῶν της. Ὑπάρχουν ἀκόμη δεσμοὶ οἱ ὁποῖοι μὲ συνάπτουν μὲ τὸν Γιάννην Ἀγιάννην. Πρέπει νὰ κοποῦν! Εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν θάλαμον εὑρίσκονται πράγματα ἱκανὰ νὰ μ' ἐνοχοποιήσουν· ἄρωμα, ἀλλ' ἱκανὰ νὰ παρουσιασθοῦν ὡς μάρτυρες. Ὅλα, ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ ἐξαλειφθοῦν.

Ἠρεύνησεν εἰς τὸν κόλπον του, ἐξῆγαγε τὸ βαλανιόν του, τὸ ἠνοιξε καὶ ἔλαβε μικρὸν τι κλειδίον ἐξ αὐτοῦ. Εἰσῆξε τὸ κλειδίον τοῦτο εἰς μίαν κλειδωνιάν, τῆς ὁποίας ἡ ὀπὴ μόλις διεκρίνετο μεταξὺ τῶν βαθυτέρων χρωμάτων τοῦ ζωγραφημένου χαρτίου δι' οὗ ἦτον σκεπασμένος ὁ τοῖχος, καὶ ἠνοίχθη μία κρύπτη. Ἐντὸς αὐτῆς εὑρέθησαν ῥάκη ἐν παλαιὸν πανταλόνιον, εἷς παλαιὸς ὀδοιποιρικὸς σάκκος, μία βλοῦζα ἐκ πανίου κυανοῦ, καὶ μία ῥάβδος χρυσῆ, ἀκανθώδης, μὲ σίδηρον εἰς τὰ δύο ἄκρα της. Ὅσοι εἶχον ἴδῃ τὸν Γιάννην Ἀγιάννην καθ' ἣν ἐποχὴν διήρχετο τὴν πόλιν Δ . . . κατὰ ὀκτώβριον τοῦ 1815, εὐκόλως θὰ ἀνεγνώριζον ὅλα τὰ ἐξ ὧν συνετίθετο ὁ ἄθλιος οὗτος ἰματισμός.

Τὰ διετήρησε, καθὼς καὶ τὰ ἀργυρᾶ κηροπήγια, διὰ νὰ ἐνθυμῆται πάντοτε τὴν ἀφετηρίαν τοῦ βίου του. Ἀλλὰ τὰ μὲν τοῦ κατέργου ἔκρυπτεν, ἄφινε δὲ νὰ φαίνωνται οἱ χωστῆρες τοῦ ἐπισκόπου.

(*) Ἴδε ἀπὸ ἀριθ. 346 μέχρις ἀριθ. 362 Α τῆς «Ἡμέρας.»

νε κατ' αὐτὰς πρὸς αὐτοὺς παραινετικὸν λόγον, ἐξ οὗ παραθέτομεν ἐνταῦθα τὴν τελευταίαν περικοπὴν.

« Κατὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην, συμφέρει ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις εἰς τὴν Σερβίαν νὰ λυθῇ τὸ ζήτημα εἰρηνικῶς. Ἡ Σερβία ἀπολαύει ἀνεξαρτησίας ἀρκούντως εὐρείας. Οὔτε αὕτη, οὔτε ἡ θρησκεία, οὔτε ἡ ἐθνικότης αὐτῆς ἀπειλοῦνται. Ἡ ἐπιρροὴ τῆς Πύλης εἰς τὰς ἐσωτερικὰς ὑποθέσεις εἶναι ἐλαχίστη. Τὰ παράπονα τῆς Σερβίας δὲν εἶναι οὔτε εὐλογοφανῆ, οὔτε ἀπαιτοῦσι κατεπείγουσαν θεραπείαν. Εὐχόμεθα νὰ μὴ προχωρήσῃ περαιτέρω εἰς τὴν ὁδὸν ἣν βαδίζει, καὶ ἤτις ἄγει εἰς μέλλον λίαν τρικυμιῶδες! Εἴθε νὰ κατανοήσῃ τὴν μεγάλην εὐθύνην ἣν ἀναλαμβάνει, προστιθεῖσα εἰς τὰς πολλὰς δυσχερείας τῆς σημερινῆς εὐρωπαϊκῆς καταστάσεως νέον ζήτημα, ὅπερ, ἅπαξ τεθὲν εἰς μέσον, δὲν δύναται νὰ λυθῇ ἄνευ βιαίου κλονισμοῦ τοῦ καθ' ἡμᾶς κόσμου. »

Ὁ τύπος τῶν ἐθνῶν ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἐνδιαφέρει κυρίως ἡ περιαδομένη μεταξὺ Ῥωσσίας καὶ Γαλλίας συνεννόησις περὶ τῶν ἀνατολικῶν πραγμάτων, ἀδιαλείπτως ποιεῖ λόγον περὶ αὐτῆς, καὶ καθ' ἑκάστην νομίζει ὅτι προβαίνει καθ' ἓν βῆμα πρὸς τὴν ἐντελῆ τοῦ μυστηρίου διασάφησιν. Ἐσχάτως ὁ Ἄγγελος τῆς Βιέννης διῖσχυρίζετο ὅτι ὑπεγράφη συνθήκη μεταξὺ τῆς κυβερνήσεως τῶν Παρισίων καὶ τοῦ μυστικοσυμβουλίου τῆς Πετρουπόλεως, ἀποβλέπουσα τρία κυρίως ζητήματα· α' τὴν σερβικὴν καὶ μαυροβουνιωτικὴν διαφοράν, ἐφ' ἧς εἶναι ἄξιον σημειώσεως ὅτι, ἀφοῦ ἡ Ῥωσσία δὲν κατώρθωσε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν κατὰ τοῦ Μαυροβουνίου ἐπιδρομὴν, ἀνέθηκεν εἰς τὴν Γαλλίαν τὴν φροντίδα νὰ ἐπέμψῃ πρὸς συνομολόγησιν ἀνακωχῆς, ἣν ἀπέῤῥιψεν ἡ Πύλη· β' τὴν εἰς τὸν ἑλληνικὸν θρόνον διαδοχήν. γ' Τοὺς ἁγίους τόπους, δι' οὓς ἡ Γαλλία ἐρᾶνη πρὸς τὴν Ῥωσσίαν συγκαταβατικωτάτη. Κατὰ τὴν εἰρημένην ἐφημερίδα, ἡ συνθήκη αὕτη ἐτηρήθη λίαν μυστικῆ, ἀλλὰ δὲν διέλαθε μέχρι τέλους τὴν ὀξεῖαν ὄσφρησιν τοῦ λόρδου Ῥοῦσσελ, καὶ ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως, ταύτης ἐπήγασεν ἡ ἐπιτάχυνσις τῶν ἐξοπλισμῶν καὶ ὁ διπλασιασμὸς τῆς δραστηριότητος τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως.

ΧΕΙΡ ΘΕΟΥ

ΕΝ ΤΑΙΣ ΤΥΧΑΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

Περιώνυμός τις γερμανὸς καθηγητὴς τῆς Λεύδης, το δόγμα διαμαρτυρόμενος, ὁ K. N. K. Κὶστ, διδάκτωρ τῆς θεολογίας, ἀπήγγειλε κατ' αὐτὰς τὴν ἑπομένην ὁμιλίαν, ἀναλαμβάνων τὴν ἕδραν αὐτοῦ. Καλὸν νὰ ἀντηχήσῃ ἡ ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ λουθηροκαλβινισμοῦ ἀναδιδομένη εὐγενὴς καὶ ἀνεξάρτητος αὕτη φωνὴ καθ' ὅλας τὰς χριστιανικὰς ἐκκλησίας.

Ἀρυόμεθα ταῦτα ἐκ τῆς « Χριςιανικῆς Ἑνώσεως. »

Ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία τῆς Ἀνατολῆς φέρει ἐν ταῖς τύχαις αὐτῆς προφανῆ τεκμήρια τῆς θείας Προνοίας. Ἵνα δὲ ἴδωμεν αὐτὰ, φρονοῦμεν ὅτι δὲν εἶναι χρεία νὰ διεξέλθωμεν τὴν ἀρχὴν καὶ τὰς παντοίας αὐτῆς περιπετείας μέχρι τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἐξεπληρώθη ὁ χωρισμὸς τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Δύσεως· ἀλλ' ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐξετάσωμεν μετὰ προσοχῆς τίνας, χάριν εἰς τὴν θείαν Πρόνοιαν, ἔδρεψεν ἔκτοτε ἡ ἀνατολικὴ Ἐκκλησία καρπούς, καὶ οὐδὲ παύει δρέπουσα μέχρι σήμερον. Αὐτὴ αὕτη ἡ διαίρεσις τῶν χριςιανῶν ἐχρησίμευσεν εἰς τὸν Θεὸν ὡς μέσον πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν μεγάλων σκοπῶν αὐτοῦ· διότι ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία μέγα φέρει καλὸν μέχρι τῶν ἡμερῶν τούτων εἰς τὴν πίστιν καὶ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Τίς νὰ μὴ εὐλογήσῃ τὴν ἀγαθότητα τοῦ Ὑψίςτου, ὅστις, ἐν τῇ μερίμνῃ αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς χριστιανοσύνης, μετέρχεται πρὸς τοὺς σκοποὺς του ἔτι καὶ ὅσα κατὰ τὸ φαινόμενον παρίστανται ὡς ἐκ διαμέτρου ἀντικείμενα κατ' αὐτὰν καὶ ἄξια θλίψεως;

Ὅταν σκεφθῶμεν ὅτι ἡ ἀνατολικὴ Ἐκκλησία διετηρήθη καὶ ἔμεινε πιστὴ εἰς τὸ δόγμα αὐτῆς ἐπὶ τοσούτους αἰῶνας, ἐν μέσῳ τοσούτων καὶ τηλικούτων συμφορῶν, κακοῦχιῶν, δυσχερειῶν καὶ κινδύνων, ἀνάγκη εἶναι νὰ ἀναγνωρίσωμεν ὅτι ἡ θεία Πρόνοια ἔχει ἰδιαιτάτην τινὰ φροντίδα ὑπὲρ αὐτῆς· διότι, ὁμολογητέον ὅτι δὲν ἔπαθεν ὀλίγα ἡ ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἕνεκα τῆς σταθερότητός της. Μνήσθητε τῶν φοβερῶν ἐρίδων ἃς ὑπέστη τὸ Βυζάντιον ἐκ τῶν Ὀθωμανῶν, ἀπειλούντων, ὄχι μόνον τὸ Κράτος, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐν ταῖς δειναῖς ἐκείναις περιστάσεσιν, ἐφαίνετο ὅτι ἄλλη ἐλπὶς σωτηρίας δὲν ἔμενεν εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἢ τὸ νὰ ἑνωθῶσιν ἐκ νέου μετὰ τῶν Λατίνων ἀνεὶ πάσης θυσίας. Φαντάσθητε δὲ τὴν Ῥώμην, ὄχι πλέον τὴν Ῥώμην ἥτις προέβαινεν ἀμφιβόλοις βήμασιν, ἵνα ἐπικρατήσῃ ἁπάσης τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ τὴν Ῥώμην ἥτις ἐπεκράτει πασῶν τῶν ὑποθέσεων τῆς Εὐρώπης. Φαντάσθητε λοιπὸν τὴν Ῥώμην ταύτην, ἥτις, ὁτὲ μὲν ὑπὸ τὸ πρόσχημα φιλοστόργου μητρὸς ἀπέτρεπε τὴν θυγατέρα ἀπὸ τῆς πλάνης δθῆν καὶ τοῦ κινδύνου καὶ τῆς ἀπωλείας· ὁτὲ δὲ, ὑπὸ τὸ προσωπεῖον ἀπηνοῦς δεσποίνης, ἐκάλει τὴν θεράπαιναν της εἰς τὴν ὑπακοὴν, παντοίως κατεπείγουσα αὐτὴν τρόποις!

Ἀλλ' οὐδ' ἡ ἀπάτη, οὐδ' ἡ βία ἐκλόνισαν ποσῶς τὴν καρδίαν τῶν Ἑλλήνων, ἀμυνομένων ὑπὲρ τοῦ δικαίου ἀγῶνός των. Μάρτυρες αἱ ἀδιάλειπτοι σχεδὸν πρεσβεῖαι, τὰς ὁποίας ἀπὸ τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος ἔπεμπον οἱ Λατῖνοι πρὸς τοὺς Ἕλληνας, μάτην μετερχόμενοι ὅλα τὰ ἑνόντα μέσα πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἑνότητος τῶν Ἐκκλησιῶν (1). Μάρτυς ἡ τετάρτη σταυροφορία, ἡ ἐκστρατεύσασα μᾶλλον κατὰ τῶν ἀποτοῦ Πάπα κεχωρισμένων χριστιανῶν, ἢ κατὰ τῶν Σαρακινῶν, τῶν ἐχθρῶν τοῦ χριστιανικοῦ ὀνόματος. Μάρτυς ἡ σκληρὰ τυραννὶς τῶν Λατίνων, οἵτινες ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη ἐκαθέσθησαν εἰς τὸν βυζαντινὸν θρόνον (2). Καὶ μάρτυρες, τέλος, οἱ ἕλληνες αὐτοκράτορες αὐτοί, οἵτινες, φοβούμενοι ἐπίσης τὰς βιαιοπραγίας τῶν Λατίνων ἢ τῶν Τούρκων, ἠναγκάζοντο νὰ στέργωσι καὶ ἄκοντες τὴν ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, ὑποτάσσοντες τὴν ἀνατολικὴν εἰς τὴν κυριαρχίαν τῆς Ῥώμης. Μάτην ὅμως ἐχάρησαν οἱ ῥωμαῖοι ποντίφηκες· ἡ ἐν ταῖς συνόδοις κηρυχθεῖσα συνδιαλλαγὴ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ὑπῆρξε κατὰ φαντασίαν (3). Οἱ Ἕλληνες οὐδόλως συνήνουν, καὶ παρὰ πᾶσαν ἀπόπειραν καὶ πᾶσαν κατὰ τοὺς ἑσχάτους αἰῶνας προσπάθειαν τῶν παπῶν, ὅπως κατασταρῇ ἡ πνευματικὴ αὕτη Καρχηδὼν, πολὺ μὲν ἐκοπίασαν, οὐδὲν δὲ ὠφελήθηναν. Διεστῶσα ἀφ' ὅλων τῶν ἄλλων χριστιανικῶν κοινωνιῶν, ἡ ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἐπέμεινεν ὀρθία, καὶ ἐτηρήθη ἀλώβητος Καὶ τίς πλέον ἀμφιβάλλει ὅτι καὶ μέχρι τοῦδε ἐχρησίμευσε, καὶ τοῦ λοιποῦ μέλλει νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὰς ἰδιαιτέρας βουλὰς τῆς θείας Προνοίας;

Πολλαὶ περιστάσεις ἐπιβεβαιοῦσι τὸ ἀσφαλὲς τοῦ ἡμετέρου λόγου. Παραλείπομεν τὴν ἀξωσιν τῆς ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, νομιζούσης ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ μία καὶ οἰκουμενικὴ, καὶ κρατούσης, ὡς πᾶσα κοσμικὴ ἀρχὴ, τοὺς πολίτας αὐτῆς εἰς τὴν ὑπακοὴν, βιάζουσα αὐτοὺς εἰς τοῦτο διὰ τῶν νόμων τῆς δυνάμεως, ἐφ' ἧς πρὸ πάντων ἐστήριξαν οἱ ῥωμαῖοι ποντίφηκες τὴν ἐξουσίαν των. Ἡ ἀξίωσις αὕτη ἐτιμωρήθη ὑπὸ τοῦ μέχρι τῶν ἡμερῶν μας διαρκοῦντος σχίματος καὶ τῆς διαιρέσεως των Ἐκκλησιῶν. Οὐδ' ἀναμιμνήσομεν τὸν γνωστὸν φρονηματισμὸν τῆς λατινικῆς Ἐκκλησίας, συνιστώσης ἑαυτὴν ὡς κοινὴν μητέρα καὶ ἄνασσαν πάντων τῶν χριστιανῶν· ἡ ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, καὶ ἂν δὲν ἐτιθάσσεισε, καὶ ἂν δὲν κατέστειλε τὴν κενοδοξίαν ταύτην, τοὐλάχιστον τὴν ἐξήλεγξε καὶ τὴν ἀνήρεσε. Μὴ ἐνδιατρίψωμεν λοιπὸν εἰς ταῦτα καὶ ἄλλα παραπλήσια· σκεφθῶμεν μᾶλλον τὰ ἀναθὰ ἀποτελέσματα, τὰ προελθόντα ἐκ τοῦ χωρισμοῦ εἰς τὴν ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν αὐτὴν, καὶ ἐν γένει εἰς ὅλην τὴν χριστιανοσύνην.

Καὶ πρώτον πάντων, ἔνεκα τοῦ χωρισμοῦ, ἡ ἀνατολικὴ Ἐκκλησία διέφυγε τὰ μέγιστα δεινὰ, ἐξ ὧν θὰ ἔπασχεν ἀναποδράστως ἐὰν δὲν ἐτύγχανε κεχωρισμένη. Οὐδόλως μὴ ἀμφιβάλλετε ὅτι αἱ συμφοραὶ ἐν αἷς περιῆλθεν ἡ ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, εἰς ἑαυτὴν παραδοθεῖσα, θὰ ἦσαν πολὺ δεινότεραι ἐὰν αὕτη συνεμερίζετο ὅλα τὰ δεινὰ ὅσα κατεμάστισαν ἀκολούθως τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Δύσεως. Ἕνα μόνον ἄνδρα ἀρκεῖ νὰ ὀνομάσωμεν, ἵνα πάντες ἐννοήσωσι καὶ εἴπωσιν ὁπὸ τίνος διέφυγεν ὀλέθρου· λέγω δὲ Γρηγόριον τὸν Ζ', αὐτὸν ὅστις ἤσκησε τὴν μεγίστην καὶ ἐπιβλαβεστάτην ἐπιῤῥοὴν ἐπὶ τοῦ χριστιανισμοῦ. Ὅταν σκεφθῶμεν ὅτι οὗτος ἦτον ἀρχηγὸς τῆς ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, ὀλίγα μόνον ἔτη μετὰ τὸν χωρισμὸν τῶν Ἐκκλησιῶν, δὲν πρέπει τῳόντι νὰ εὐλογήσωμεν τὴνθεῖαν Πρόνοιαν, ὡς εὐδοκήσασαν ἵνα γίνῃ ὁ μεταξὺ τῶν χριστιανῶν χωρισμὸς οὗτος ἐν καιρῷ δέοντι, καὶ μὴ προσβάλῃ καὶ διαφθείρῃ ἅπασαν τὴν Ἐκκλησίαν ἡ λύμη ἥτις μαστίζει ἐπὶ τοσούτους ἤδη αἰῶνας μέγα μέρος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ (4);

Πρέπει τῇ ἀληθείᾳ νὰ μακαρίσωμεν τὴν ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν, ὅτι δὲν εἶχον ἐπ' αὐτῆς ἐξουσίαν τινὰ ἡ ἐπιῤῥοὴν οἱ Οὐῤῥανοὶ ἐκεῖνοι καὶ οἱ Γρηγόριοι, οἱ Ἀδριανοί, οἱ Βονιφάτιοι, οἱ Ἰννοκέντιοι καὶ ἄλλοι παπαι τοιοῦτοι. Ἀρκεῖ καὶ ἐνταῦθα νὰ μνημονεύσωμεν ἁπλῶς τῆς εἰς δεσποτισμὸν ἀπολησάσης ἐξουσίας ἐκείνης τῶν ῥωμαίων ποντιφήκων, οἵτινες ἐτόλμησαν νὰ κηρύξωσι δημοσίως « ὡς ἀναγκαίαν πρὸς σωτηρίαν τὴν πίστιν, ὅτι πάντες οἱ ἄνθρωποι εἰσὶν ὑποτεταγμένοι εἰς τὸν ῥωμαῖον ποντίφηκα. » Καὶ ἰδοὺ ἐμφανίζονται εἰς τὸ πνεῦμα ἡμῶν ἅπασαι αἱ ἐν τοῖς δόγμασί τε καὶ ἐν τῇ χριστιανικῇ πειθαρχίᾳ γενόμεναι ἀλλοιώσεις καὶ παραφθορά, πρὸς στερέωσιν αὐτῆς ταύτης τῆς τυραννίδος, ἡ προκύψασαι ἐπειτα εἰς ἀπειρον πλῆθος, ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης, ὡς συνδεδεμέναι μετ' αὐτῆς. Ἡ ἀγαμία, κατατάσσα ὑποχρεωτικὴ εἰς ἅπαντα τὰ μέλη τοῦ κλήρου (5)· ὑπάρχει τι μᾶλλον τῆς βίας ταύτης ἀντιβαίνον εἰς το πνεῦμα τῆς θείας θρησκείας, καὶ μᾶλλον ἐπικίνδυνον πρὸς τὴν καθαρότητα τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἠθῶν; Καὶ τὸ ἀναιδὲς ἐκεῖνο ἐμπόριον τῶν συγχωροχαρτίων, μυσαρὸν καὶ ἐπονείδιστον μέσον διὰ τοῦ ὁποίου ἐζήτουν νὰ καρπωθῶσιν ἐκ τῆς ἀμαθείας καὶ τῆς δεισιδαιμονίας τοῦ λαοῦ; Καὶ τὰ ἱεροδικαστήρια, καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν τὰ τοσοῦτον ἱεροσύλως ὀνομασθέντα πράξεις πίστεως, καθ' ἃς, πρὸς δόξαν Θεοῦ, ὡς ἐπίστευον οἱ Λατῖνοι, παρεδίδοντο χριστιανοὶ εὐσεβεῖς εἰς τὸ φάσγανον καὶ εἰς τας φλόγας τῆς πυρᾶς (6); Καὶ τὸ καθαρτήριον μετὰ τῶν ἄλλων πλανῶν, ὡς ἡ περὶ τῆς μεταδόσεως τοῦ ποτηρίου, ἀφαιρεθέντος ἀπὸ τῶν λαϊκῶν, καὶ τὸ τῶν ὑπὲρ τὸ καθῆκον καλῶν ἔργων ταμιεῖον, ἀνῆκον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἄλλαι ἀνθρώπιναι ἐπίνοιαι; Ὅλας τὰς μελαίνας ταύτας κηλῖδας, τὰς προστριβομένας εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν καὶ ἠθικὴν, ὅλας ταύτας τὰς ἀσεβείας, τὰς θεωρουμένας ὡς ἔργα ἅγια, ὅλας ταύτας τὰς ἀνομίας, τὰς ἐκθειαζομένας ὡς εὐλαβεῖς πράξεις, ἀπέτρεψεν ἀπὸ τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ὁ τῶν Λατίνων ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων χωρισμός.

(ἀκολουθεῖ.)

---

(1) Πρώτη ἀπόπειρα ἑνώσεως, μετὰ τὸν χωρισμὸν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, εἶχε γίνει τῷ 1098, εἰς τὴν ἐν Βαρίῳ σύνοδον, ὑπὸ τὸν πάπαν Οὐῤῥανὸν Β', ὅτε ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος Κομνηνὸς ἐστράφη πρὸς τὴν Δύσιν ζητῶν βοήθειαν κατὰ τῶν Τούρκων, ἀπειλούντων τὸ Κράτος του.

(2) Αἱ πρὸς τοὺς ἀνατολικοὺς χριστιανοὺς ὠμότητες καὶ βιαιοπραγίαι τῶν σταυροφόρων ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅπου οὐδὲν ἐσεβάσθησαν ἱερὸν καὶ ὅσιον, περιγράφονται ὑπὸ πολλῶν αὐτόπτων γενόντων αὐτόπται μάρτυρες, καὶ Λατῖνων μάλιστα. Ἐκ τῶν ὀρθοδόξων, ὁ Νικόλαος Χωνιάτης, ὅστις ἔπαθεν ὡσάυτως πολλὰ ἐκ τῶν Λατίνων. περιγράφει τὰ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν δεινὰ τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας παθήματα.

(3) Ἡ πρώτη συνένωσις ἐκηρύχθη ὑπὸ τῆς ἐν Λουγδούνῳ συνόδου, ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο ἀπέβη, ἢ ὅτι τὸν πρωτουργὸν αὐτῆς, αὐτοκράτοκράτορα Μιχαὴλ Παλαιολόγον, ἐστέρησεν ἡ Ἐκκλησία χριστιανικῆς ταφῆς· ἡ δευτέρα, ἐπιβληθεῖσα ἐπ' τῶν ὀρθοδόξων ἐπισκόπων εἰς τὴν ἐν Φλωρεντίᾳ σύνοδον διὰ παντοίων καταπιέσεων καὶ στερήσεων, ἐματαιώθη πρὶν ἔτι ἐπιστρέψωσιν εἰς Κωνσταντινούπολιν οἱ δεχθέντες αὐτήν.

Ἔῤῥιψεν ἓν βλέμμα πρὸς τὴν θύραν, ὡς φοβούμενος μὴ ἀνοιχθῇ, ἂν καὶ κλειδωμένη, ἔπειτα ἤρπασε διὰ μιᾶς ὅλα ὅσα ἦσαν ἐντὸς τῆς κρύπτης ἐκείνης, ῥάκη, ῥάβδον, σάκκον, καὶ χωρὶς οὔτε βλέμμα νὰ ῥίψῃ ἐπὶ τῶν πραγμάτων τούτων, τὰ ὁποῖα ἐφύλαξεν ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη θρησκευτικῶς καὶ μὲ τόσους κινδύνους, τὰ ἔῤῥιψεν ἀθρόα ἐντὸς τοῦ πυρός.

Ἔκλεισε πάλιν τὴν κρύπτην, καὶ, ἂν καὶ ἀνωφελῶς πλέον, ἀφοῦ αὕτη τοῦ λοιποῦ ἦτον εὐκαιρος, ἔκρυψε τὴν θυρίδα της ὄπισθεν μιᾶς ἱματιοθήκης, τὴν ὁποίαν ὤθησεν ἔως ἐκεῖ. Μετά τινας στιγμὰς, ὁ θάλαμος καὶ ὁ ἀπέναντι τοῖχος ἐρωτίσθησαν ὑπὸ μεγάλης ἀντανακλάσεως ἐρυθρᾶς καὶ παλλούσης, προερχομένης ἐκ τῆς φλογός. Ὅλα ἐκαίοντο· ἡ ἀκανθώδης ῥάβδος ἔσκαζε καὶ ἠκούετε τοὺς σπινθῆρας ἕως εἰς τὸ μέσον τοῦ θαλάμου. Ὅταν ἤναψεν ὁ σάκκος μὲ τὰ ἐν αὐτῷ ῥυπαρὰ ὀθώνια, ἐφάνη κυλισθὲν ἐξ αὐτοῦ εἰς τὴν τέφραν στρογγύλον τι πρᾶγμα λαμπρὸν, ἐν ἀργυροῦν νόμισμα· τὸ δίφραγκον βέβαια, τὸ κλαπὲν ἀπὸ τοῦ παιδίου τῆς Σαβοΐας.

Ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἔβλεπεν εἰς τὴν φωτίαν· ἐξηκολούθει νὰ περιπατῇ ἄνω κὰτω, ὅτε ἔπεσον οἱ ὀρθαλμοί του ἐπὶ τῶν δύο ἀργυρῶν κηροπηγίων. — Ἀκόμη καὶ αὐτά! εἶπε· ἄλος ὁ Γιάννης Ἀγιάννης σώζεται καὶ μέσα εἰς αὐτά. Πρέπει καὶ αὐτὰ τὰ ἐξαλειφθῶν.

Ἔλαβε λοιπὸν καὶ τὰ δύο κηροπήγια· ἔκυψε πρὸς τὸ πῦρ τῆς ἑστίας, μὲ σκοπὸν νὰ τὰ ῥίψῃ ὡσαύτως ἐντὸς αὐτοῦ, διὰ νὰ ἀναλυθῶσιν εἰς βῶλον ἀργυρίου, καὶ οὕτω νὰ μὴ γνωρίζωνται. Ἐπκάλευσε τὴν φωτίαν μὲ τὸ ἐν ἐκ τῶν δύο. Ἀκόμη ἓν λεπτὸν, καὶ θὰ τὰ ἔῤῥιπτεν ἐντὸς αὐτῆς.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, τὸν ἐφάνη ὅτι ἤκουσε φωνήν τινα κράζουσαν εἰς τὰ ἐντός του, — Γιάννη Ἀγιάννη! Γιάννη Ἀγιάννη!

Ὠρθώθησαν αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του· κατέστη ὡς ἄνθρωπος τρομερόν τι ἀκροώμενος.

— Ναί, κάμε, κάμε, τελείωνε! ἔλεγεν ἡ φωνή. Συμπλήρωσε τὸ ἔργον! κατάστρεψε αὐτὰ τὰ κηροπήγια! ἐξάλειψε αὐτὸ τὸ ἐνθύμιον! λησμόνησε τὸν ἐπίσκοπον! ὅλα νὰ τὰ λησμονήσῃς! ἀράνισε τὸν ἄνθρωπον, τὸν Γιαστοῦραν αὐτόν! ὡραῖα! πολὺ καλὰ κάμνεις, πολὺ καλά! Ἕνας ταλαίπωρος γέρων ἄνθρωπος ἐκεῖ, ὅστις δὲν ἐξεῦρε τί ζητοῦν ἀπ' αὐτὸν, ὅστις ἴσως δὲν ἔκαμε τίποτε κακὸν, ἔνας ἀθῶος, τοῦ ὁποίου ὅλη ἡ συμφορὰ γίνεται ἐκ τοῦ ὀνόματός σου, ἕνας πτωχὸς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομά σου βαρύνει ὡς ἔγκλημα, θὰ ἐκληρῆθῇ ἀντί σοῦ, θὰ καταδικασθῇ, θὰ τελειώσῃ τὴν ζωήν του εἰς τὸ δνειδος καὶ εἰς τὰς κολάσεις! ὡραῖα! Σὺ δὲ ἀφ' ἑτέρου, ἕσο ἄνθρωπος τίμιος. Μένε κύριος δήμαρχος, μένε ἀξιότιμος, τιμώμενος· πλουτίζε τὴν πόλιν, τρέφε τοὺς ἐνδεεῖς, ἀνάτρεφε τὰ ὀρφανὰ, ζῆθι εὐθύμων, ἐνάρετος, ἐπαινετός· καὶ ἐν τούτοις, ἐνῷ σὺ θὰ εἶσαι ἐδῶ, εἰς τὴν χαρὰν καὶ εἰς τὸ φῶς, ἄλλος τις θὰ φορῇ τὴν καζάκαν σου τὴν κοκκίνην, καὶ θὰ φέρῃ τὸ ὄνομά σου τὸ ἄτιμον, καὶ θὰ σύρῃ εἰς τὸ κάτεργον τὴν ἄλυσίν σου! Καλῶς οἰκονομημένον, καθὼς οἰκονομῆθη τὸ πρᾶγμα πῶς; Ὀλαί! ἀθλιε!

Ἔῤῥεψεν ὁ ἱδρὼς ἀπὸ τοῦ μετώπου του. Εἶχε τοὺς ὀρθαλμοὺς στημένους ἐπὶ τῶν κηροπηγίων, βλεφαρούς· καὶ ἡ ἐνδόμυχος φωνὴ δὲν ἔπαυεν· ἡ ἐνδόμυχος φωνὴ ἐξηκολούθει. — Γιάννη Ἀγιάννη! πολλαὶ τριτῷρω σου φωναὶ θὰ κάμνουν μέγαν θόρυβον, πολλαὶ φωναὶ τρανῶς θὰ σ' εὐλογοῦν· μία μόνη, τὴν ὁποίαν κἀνεὶς δὲν θ' ἀκούῃ, θὰ σὲ καταρᾶται ἐντὸς τῆς σκοτίας. Ὅμως γίνωσκε, ἐπονείδιστε! ὅλαι ἐκεῖναι αἱ εὐλογίαι, πρὶν φθάσουν εἰς τὸν οὐρανὸν, θὰ πίπτουν μόνη δὲ ἡ κατάρα θ' ἀναβαίνῃ μέχρι τοῦ ὑψίστου Θεοῦ!

Ἡ φωνὴ αὕτη, ἥτις κατ' ἀρχὰς ἦτον ἀσθενεστάτη, ὡς διεγερθεῖσα ἐκ τοῦ ἐνδοτάτου τῆς συνειδήσεως, κατέστη βαθμηδὸν διάτορος καὶ φοβερὰ, ὥστε τώρα τὴν ἤκουεν εἰς τὸ ὠτίον του. Τὸν ἐφάνη ὅτι ἐξῆλθεν ἐνδοθέν του, καὶ ὅτι τώρα ἐλλεῖ ἐξωθέν του. Τόσον εὐκρινῶς ἤκουσε τὰς τελευταίας λέξεις, ὥστε ἐστράφη, εἶδε περιδεῶς ἐντὸς τοῦ θαλάμου, καὶ, — Ποῖος εἶναι; ἠρώτησε γεγωνυὰ τῇ φωνῇ, ὡς ἀπεγνωσμένος.

Γελάσας δ' ἔπειτα βλακωδῶς, — Τί ἀνόητος εἶμαι! εἶπε· ποῖος θὰ εἶναι μέσα εἰς τὸν θάλαμόν μου;

Ἤτον δέ τις· ἀλλ' ἦτον ἐξ ἐκείνων, ἥτον ἐκεῖνος, ὅστις εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ ἀνθρώπου δὲν ὑπάρχει ὁρατός.

Ἀπέθεσε πάλιν τὰ κηροπήγια εἰς τὸ μάρμαρον τῆς ἑστίας, καὶ ἐπανέλαβε τὸ μονότονον βάδισμά του, τὸ ταράττον τὸν ὕπνον τοῦ ἀνθρώπου ὅστις ἐκοιμᾶτο κάτωθεν. Δὲν ἤξευρε πλέον ποῦ εὑρίσκετο. Ἐκυμαίνετο μεταξὺ τῶν δύο ἀποράσεων. Ἀμφότεραι τὸν ἐφαίνοντο ὀλεθριώτατοι. Ὁποία ὀργὴ τῆς εἰμαρμένης ἡ περίπτωσις αὐτοῦ τοῦ Γιαστούρα, συλληφθέντος ἀνν' αὐτοῦ! Κατεστρέφετο διὰ τοῦ ἰδίου ἀνεύου μέσου, τὸ ὁποῖον ἡ θεία Πρόνοια ἐφάνη κατ' ἀρχὰς μετελθοῦσα πρὸς ἀσφάλειαν τῆς σωτηρίας του.

Καὶ ὥφειλε λοιπὸν ν' ἀποχαιρετήσῃ διὰ παντὸς τὴν καλὴν, τὴν ἀγνὴν, τὴν λαμπρὰν ζωὴν ἣν διῆγε· τὸ σέβας ὅλων, τὴν τιμὴν, τὴν ἐλευθερίαν του! Νὰ μὴ περιφέρεται πλέον εἰς τὰ χωρίσια, νὰ μὴ ἀκούῃ πλέον τὰ πτηνὰ κελαδοῦντα τὸν μαΐον, νὰ μὴ ἴδῃ πλέον ἐλεημοσύνην εἰς τὰ παιδία τὰ μικρά! Ν' ἀφίσῃ τὴν οἰκίαν ταύτην, ἣν ἔκτισε! τὸν μικρὸν τοῦ κοιτῶνα! Ὅλα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὸν ἐφαίνοντο ποθεινά. Νὰ μὴν ἀναγνώσκῃ πλέον τὰ βιβλία ἐκεῖνα, νὰ μὴ γράφῃ πλέον ἐπὶ τῆς μικρᾶς ἐκείνης τραπέζης τῆς ἐξ ἁπλοῦ ξύλου χωρίς βαφήν! Νὰ μὴ τὸν φέρῃ πλέον τὸ πρωὶ τὸν καφὲν του ἡ γραῖά του θυρωρός! Ἀλλ' ἀντὶ τούτων, τὰ βαρέα βεσμὰ εἰς τοὺς πόδας, τὴν κοκκίνην καζάκαν, τοὺς μάχθους, τὴν σκληραγωγίαν, τὴν εἰρκτήν! καὶ ταῦτα εἰς τὴν ἡλικίαν του, ἀφοῦ ἔγινεν ὡς εἶχε γίνει! Τοὐλάχιστον, ἂν ἀκόμη ἦτον νέος! Νὰ ῥαβδίζεται ὑπὸ τοῦ δεσμοφύλακος! Νὰ ἔχῃ τοὺς πόδας γυμνοὺς ἐντὸς πεδίλων σιδηροῦ! Νὰ ἀπλώνῃ πρωὶ καὶ ἑσπέρας τὸν πόδα εἰς τὸ σφυρὸν τοῦ φύλακος, ὅστις ἐπισκέπεται τὴν ἄλυσιν ἑκάστου δεσμώτου, διὰ νὰ βλέπῃ μή που ἐῤῥάγη! Νὰ ὑπομένῃ τὴν περιέργειαν τῶν ξένων εἰς τοὺς ὁποίους θὰ λέγωσιν, « Αὐτὸς εἶναι ὁ περιβόητος Γιάννης Ἀγιάννης, ὅστις εἶχε γίνει δήμαρχος τῆς πόλεως Μ. ἐπὶ Μ. . ! » Ὁποία συμφορὰ! Γίνεται λοιπὸν νὰ ἦναι καὶ ἡ εἰμαρμένη κακὴ πλάσμα μὲ νοῦν, καὶ θηριώδης ὡς ἡ ἀνθρωπίνη καρδία;

ΣΛΑΒΙΚΑΙ ΕΠΑΡΧΙΑΙ.

Ἡ χήρα τοῦ πρώην ἡγεμόνος τοῦ Μαυροβουνίου Δανιὴλ, ἥτις μέχρι πρὸ μικροῦ διετέλει ἐν ψυχρότητι μετὰ τοῦ νῦν ἡγεμόνος, ἰδοῦσα τὸν κίνδυνον τῆς πατρίδος της, ἀπῆλθεν εἰς Κετίγνην νὰ προσφέρῃ πρὸς αὐτὸν τὴν συνδρομὴν τῶν συμβουλῶν καὶ τῆς δημοτικότητός της.

Τῇ 29/10, ἀνεχώρησεν ἐκ Βελιγραδίου ὁ ἐπίτροπος τῆς Πύλης Βεφὶκ ἐφφένδης· γράφουσι δὲ ὅτι ἐπιτύχῃ διερχόμενος ἐφ' ἁμάξης, καί τοι συνοδευόμενος ὑπὸ 30 τούρκων στρατιωτῶν.

Βελιγράδιον, (2)14 αὐγούστου. — Ἡ σερβικὴ κυβέρνησις κατέσχεν ἐπὶ τοῦ Σάβα, πλησίον τῆς Ῥάτσκας, πλοῖον μετακομίζον δέσμας κλάδων ἐκ Βοσνίας, ὅπως χρησιμεύσωσι πρὸς ἀνέγερσιν ὀχυρωμάτων πέριξ τοῦ ἐν Βελιγραδίῳ φρουρίου. Ζητήσαντος δὲ τοῦ φρουράρχου καὶ συνταγματάρχου Μίτροβιτς τὴν ἀπόλυσιν τοῦ πληρώματος, συγκεμένου ἐξ αὐστριακῶν ὑπηκόων, ἀπελύθησαν μὲν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ τὸ φορτίον δὲν παρεδόθη.

Τὴν (31)12 μεσοῦντος ἑκάτ. τὸ τουρκικὸν ἀτμόπλοιον Σιλίστρια, ναυαγῆσαν παρὰ τὴν σιδηρᾶν πύλην. Ἡ Πύλη ἐζήτησε παρὰ τῆς ῥωμουνικῆς κυβερνήσεως τὴν ἄδειαν νὰ μεταβῶσι διὰ τῆς χώρας της εἰς τὸ σερβικὸν φρούριον Ἀδακαλὲ οἱ 200 στρατιῶται, οὓς μετέφερε τὸ ἀτμόπλοιον τοῦτο, ἀλλ' ὁ ἡγεμὼν Κούζας ἀπήντησεν ἀποφατικῶς.

Τὸ μοναστήριον Τσίρτσεβι, κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων, οἰκοδομηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐνδόξου βασιλέως Μιλούτιν καὶ πολυθρύλλητον ἐν τοῖς δημοτικοῖς ᾄσμασι, κατεστράφη ὑπὸ τῶν ἐκεῖσε στρατοπεδευσάντων Τούρκων.

Εἰς δύο τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ἐρζεγοβίνης ἐσχηματίσθησαν τρεῖς συμμορίαι ἀνταρτῶν, αἵτινες περιερχόμεναι ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον προτρέπουσι τὸν λαὸν εἰς ἐπανάστασιν. Ἐν τῇ Βουλγαρίᾳ, ὁ τουρκικὸς στρατὸς ταλαιπωρεῖται ἐκ τῆς ἐλλείψεως τῶν τροφίμων. Οἱ στρατιῶται εἶναι ἠναγκασμένοι νὰ κλέπτωσι τοὺς στάχυες τῶν ἀγρῶν, ὅπως προμηθευθῶσιν ἄρτον.

Ἐκ τῶν Βοσνιακῶν μεθορίων, (2)14. — Ὁ ἀριθμὸς τοῦ παρὰ τὰ σερβικὰ σύνορα παρατεταγμένου τουρκικοῦ στρατοῦ προχωρεῖ ὁσημέραι αὐξανόμενος, ἀλλ' οὐχὶ εἰς τὸ μέτρον ἐκεῖνο τὸ κοινῶς ᾠδόμενον, καὶ τοῦτο διότι εἶναι δυσχερεστάτη ἡ τῶν τροφίμων προμήθεια.

Ἐκ τῆς Βοσνίας ἐδραπέτευσαν πολλοὶ νεανίαι τῆς ὀρθοδόξου ἑλληνικῆς ἐκκλησίας εἰς τὴν Σερβίαν, ὅπως σχηματίσωσιν ἰδιαίτερον σῶμα. Λέγεται δὲ ὅτι τὸ σῶμα τοῦτο προώρισται νὰ εἰσελάσῃ εἰς τὴν Βοσνίαν καὶ νὰ ἑνωθῇ μετὰ τῶν Μαυροβουνιωτῶν.

Αἱ τουρκικαὶ ἀρχαὶ τῶν παρὰ τὸν Σάβαν ναχιῶν διετάχθησαν νὰ ἐπιτηρῶσιν αὐστηρῶς τὰ διαπλέοντα τὸν ποταμὸν σκάφη, διότι ὑπάρχει φόβος μήπως σέρβοι ἐθελονταὶ ἐπιδράμωσιν εἰς Βοσνίαν καὶ διεγείρωσιν εἰς ἀποστασίαν τοὺς ῥαγιάδες. Ὁ καϊμακάμης τῆς Βιχάτσης περιοδεύει τὰς ὑπὸ τὴν διοίκησίν του ἐπαρχίας ἐπιθεωρῶν τοὺς βασιβοζούκους τοὺς νεωστὶ στρατολογηθέντας καὶ παραγγέλλων αὐτοὺς, ἐὰν λάβωσι τὴν διαταγὴν νὰ ἐκστρατεύσωσι, νὰ προμηθευθῶσιν ἐξ ἰδίων τεσσάρων ἡμερῶν τροφάς.

ΑΥΣΤΡΙΑ.

Ἡ ἐπίσημος Ἐφημερὶς τοῦ Δουνάβεως διαψεύδει τὴν ὑπό τινων γερμανικῶν φύλλων διαδοθεῖσαν εἴδησιν, ὅτι ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις, λαμβάνουσα ὡς ἐπιχείρημα τὴν γενναίαν ἀντίστασιν τοῦ μυστικοσυμβουλίου τοῦ Τουρίνου κατὰ τῶν πολεμικῶν σχεδίων τοῦ Γαριβάλδη, συνεβούλευσε κατ' αὐτὰς τὴν αὐστριακὴν κυβέρνησιν νὰ λάβῃ μέρος εἰς εὐρωπαϊκὸν συνέδριον, συγκληθησόμενον πρὸς ῥύθμισιν τῶν ἰταλικῶν πραγμάτων.

Μετὰ τὰς πολεμικὰς προκηρύξεις τοῦ Γαριβάλδη, ὁ αὐστριακὸς στρατηγὸς Βενεδὲκ ἐδιπλασίασε τὰς παρὰ τὰ βενετικὰ σύνορα φρουράς. Ἀπέσυρε δὲ εἰς τὰ ἐνδότερα τὰ οὐγγρικὰ τάγματα.

ΙΤΑΛΙΑ.

Κατὰ μίαν τῶν ἐφημερίδων τοῦ Πανόρμου, τὸν Πρόδρομον, ὁ στρατὸς τοῦ Γαριβάλδη διαιρεῖται εἰς τρεῖς μοίρας, ὑποδιαιρουμένας εἰς τάγματα καὶ εἰς λόχους ἀκροβολιστῶν. Ἡ πρώτη τῶν μοιρῶν τούτων διοικεῖται ὑπὸ τοῦ Κορβάου καὶ ὑπὸ τοῦ Γαριβάλδη· ἡ δευτέρα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του Μενόττη καὶ τοῦ κόμητος Φρεδερίκου· ἡ τρίτη ὑφ' ἑνὸς τῶν ἀρχαίων συμπολεμιστῶν τοῦ πρώην δικτάτορος, καὶ αὕτη εἶναι ἡ συμπλακεῖσα μετὰ τῶν βασιλικῶν στρατευμάτων παρὰ τῷ Ἁγίῳ Στεφάνῳ. Ὁ μικρὸς οὗτος στρατὸς ἄγει μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τέσσαρα πυροβόλα. Πάντες δὲ οἱ ἐθελονταὶ φέρουσι τὸν καθιερωμένον ἐρυθρὸν χιτῶνα· ἀλλά τινες στεροῦνται εἰσέτι ὅπλων.

Ἡ αὐτὴ ἐφημερὶς, διαψεύδουσα τὰ ὑπὸ τῶν ἡμιεπισήμων φύλλων τοῦ Τουρίνου δημοσιευόμενα περὶ τῶν καθημερινῶν δηθὲν λειποταξιῶν τῶν γινομένων ἐν τῷ στρατοπέδῳ τοῦ Γαριβάλδη, λέγει ὅτι αὐτὸς ὁ στρατηγὸς, θέλων νὰ διατηρήσῃ εἰς τοὺς ὑπ' αὐτὸν αὐστηρὰν πειθαρχίαν, διέταξε νὰ ἀποπεμπωθῶσι πάντες ἐκεῖνοι, ὅσοι προσῆλθον ὑπὸ τὰς σημαίας του μὴ ἀσπαζόμενοι ἐγκαρδίως τὰ ἐν τῇ προκηρύξει του περιεχόμενα, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς λαφυραγωγίαν. Διέταξε πρὸς τούτοις νὰ ἀποχωρήσωσι καὶ ὅσοι δὲν αἰσθάνωνται ἑαυτοὺς ἀρκούντως ἰσχυροὺς, ὥστε νὰ ἀνθέξωσιν εἰς τᾶς ταλαιπωρίας καὶ εἰς τὸν ἐντελῆ αὐταπάρνησιν ἀπαιτοῦντα βίον τοῦ ἐθελοντοῦ. Ἐκ τούτου ἡ ἐπόνοδός τινων ἐκ τῶν ἀναχωρησάντων νεανιῶν καὶ ἡ ἐμφάνισις ληστρικῶν τινων συμμοριῶν εἰς τὰς κυριωτέρας ὁδούς.

Αἱ ἰταλικαὶ θάλασσαι διαπλέονται καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις ὑπὸ τῶν πολεμικῶν πλοίων τῶν ξένων δυνάμεων· ἀλλ' ἰδίως παρατηρεῖται ἡ ἀσυνήθης κίνησις τῶν ἀγγλικῶν. Εἰς τοὺς κυριωτέρους τῶν λιμένων σταθμεύουσιν ἀνὰ ἓν ἢ δύο σκάφη. Ἐσχάτως δὲ κατέπλευσε καὶ εἰς Μεσσήνην δίκροτόν τι, «Ἀμφίων!» ὀνόματι, ἡ παρουσία τοῦ ὁποίου, ἐν ταῖς σημεριναῖς περιστάσεσι, λίαν ἐσχολιάσθη. Ἐκ Παρισίων γράφουσι πρὸς τούτοις, ὅτι ἀποπλέει ὁσονοῦπω ἐξ Ἀγγλίας στολίσκος ἐκ τεσσάρων πλοίων, ὁ δὲ διοικῶν αὐτὸν ναύαρχος ἔλαβε τὴν διαταγὴν νὰ μὴν ἀποσφραγίσῃ τὸν φάκελλον τὸν περιέχοντα τὰς ὁδηγίας του, ἢ ἀφοῦ προσορμισθῇ εἰς τὸν λιμένα τῆς Σιβιταβεκκίας.

Μεταξὺ τῶν καταταχθέντων ὑπὸ τὰς σημαίας τοῦ Γαριβάλδη περιλαμβάνονται καὶ πολλοὶ Γάλλοι, οἵτινες, ἐὰν πραγματοποιηθῇ ἡ κατὰ τῆς Ῥώμης ἐκστρατεία, θὰ ἀναγκασθῶσι νὰ πολεμήσωσι κατὰ τῶν συμπατριωτῶν των. Ἕνεκα τούτου, λέγεται ὅτι ὁ ἐν Πανόρμῳ γάλλος πρόξενος ἔλαβε τὴν ἐντολὴν νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς αὐτοὺς ὅτι, ἐὰν δὲν ἐγκαταλίπωσι τὸν Γαριβάλδην, θὰ θεωρηθῶσιν ὡς λειποτάκται.

Ἡ ἀγόρευσις τοῦ Γαριβάλδη ἐν Ῥόκκᾳ Παλόμβᾳ, ἥτις τόσον κατετάραξε τὴν Ἰταλίαν καὶ τὸν εὐρωπαϊκὸν κόσμον, φαίνεται ὅτι διεστράφη ὑπὸ τῶν ἰταλικῶν ἐφημερίδων. Ὁ δημοτικὸς στρατηγὸς δὲν εἶπε τὴν ἀπαίσιον ἐκείνην φράσιν, ὅτι αὐτὸς ἔκαμε τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐπόμενως δύναται καὶ νὰ τὴν καταστρέψῃ. Τὸ κείμενον τοῦ λόγου του, δημοσιευθὲν ἐσχάτως ὑπὸ μιᾶς τῶν δημοκρατικῶν ἐφημερίδων τοῦ Πανόρμου, ἔχει ὡς ἑξῆς.

Παρήγορος εἶναι δ' ἐμὲ ὁ ἐνθουσιασμὸς οὗτος, διότι καλὴ ἀρχὴ προϋποθέτει καλὸν τέλος. Ναί, τὴν Ῥώμην ἢ τὸν θάνατον! Θὰ ἐπιμείνωμεν εἰς τὸ σύνθημα τοῦτο· (στρεφόμενος δ' ἔπειτα πρὸς κυρίας τινὰς ἐπευφημούσας) ναί! εἶπε, καὶ ὀφείλετε καὶ σεῖς προσέτι νὰ ἐργασθῆτε ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας. Ἀντὶ νὰ κλαίητε, ἀντὶ νὰ ἐμποδίζητε τοὺς συζύγους σας νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν ἐθνικὴν ἐκδίκησιν, ὀφείλετε, ὡς αἱ Σπαρτιάτιδες, νὰ τοὺς ὁδηγῆτε εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν, καὶ ἐὰν δὲν θέλωσι, νὰ τοὺς διώκετε, διότι ἐξ αὐτῶν δὲν θὰ ἀποκτήσετε πλέον τέκνα, ἀλλὸ νάννους. Ὁ θάνατος εἶναι προτιμότερος τῆς δουλείας. Ἐνθυμηθῆτε τὸ 1849. Δι' ἔλλειψιν βραχιόνων ὁ Βουρβόνος ἔμεινεν εἰς τὴν Μεσσήνην καὶ ἠδυνήθη νὰ ἐπανακτήσῃ ὅσα ἀπώλεσε. Ἀλλὰ κατὰ τὸ 1860, ἡμεῖς, ἀφοῦ συνελάβομεν τὸ θηρίον, ἐπροχωρήσαμεν μέχρι τῆς φωλεᾶς του, καί τοι ὁ Ναπολέων ἤθελε νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ· καὶ ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ἡ Ἀγγλία καὶ ἑτέρα τις φίλη δύναμις, ὁ Βουρβόνος ἤθελε συμβιβασθῆ μετὰ τῆς κυβερνήσεως τοῦ Τουρίνου καὶ θὰ ἐπαναλαμβάνοντο τὰ συμβάντα τοῦ 1849.

Μὴ ἀρκούμενος ὅτι μὲ ἀνεχαίτισεν εἰς τὴν Κατόλικαν καὶ τὸ Βουλτοῦρνον, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ ἐμποδίζει νὰ βαδίσω κατὰ τῆς Ῥώμης, πρὸς ἣν στρέφονται πάντες ἡμῶν οἱ πόθοι. Ἀλλ' ἡμεῖς θὰ ὑπάγωμεν, διότι ὑπάρχει ἀλληλεγγύη μεταξὺ πάντων τῶν καταδυναστευομένων λαῶν. Ὁ γαλλικὸς λαὸς εἶναι ἀδελφός μας καὶ στενάζει ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς τυραννίας αὐτοῦ τοῦ . . . .

Ἀλλ' ἡμεῖς θὰ τοῦ ψάλωμεν τὰ κόλυβα!

Ὁ Γαριβάλδης ἔγραψε τὴν ἑπομένην ἐπιστολὴν πρός τινα τῶν ἐν Καλαβρίᾳ ἐπαναστατικῶν ἑταιριῶν·

Ἐκ τοῦ στρατοπέδου τῆς Ῥόκκας Παλόμβας, (22)3 αὐγούστου.

Φίλοι!

Ναί, πέποιθα ἐφ' ὑμῖν, γενναῖοι Καλαβροί. Εἴσθε γνωστοὶ εἰς τὸν κόσμον διὰ τὸν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ὑμέτερον ἔρωτα· γνωστοὶ ἰδίᾳ εἰς ἐμέ, ὅστις σᾶς εἶδον ἐρχομένους πολυπληθεῖς ὅπως καταπολεμήσετε τὸν γεγηρακότα δεσποτισμὸν τῶν βουρβόνων, καὶ εἶδον τὰ δείγματα τῆς ἀνδρίας σας.

Πέποιθα ἐφ' ὑμῖν, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι, ὅταν σᾶς ζητήσω, ἐν ὀνόματι τῆς Ἰταλίας, νέους ἀγῶνας καὶ νέας θυσίας, θὰ ἀποκριθῆτε εἰς τὴν αἴτησίν μου, ὡς ἀπεκρίθητε πάντοτε πρὸς τὸν ὁμιλήσαντα πρὸς ὑμᾶς περὶ Ἰταλίας καὶ ἐλευθερίας.

Τὸ ἐν Ῥώμῃ ἐθνικὸν κομητάτον ἐξέδωκε τὴν ἑπομένην προκήρυξιν πρὸς τὸν λαόν, ὅπως ἀντισταθμίσῃ τὰς ἐνεργείας τοῦ ἐπαναστατικοῦ κόμματος καὶ τῶν ῥωμαίων φυγάδων, οἵτινες πάντα λίθον κινοῦσι προτρέποντες εἰς ἐπανάστασιν τὸν ῥωμαϊκὸν λαόν.

Ῥωμαῖοι!

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας ὡμίλησε, ἐπιφυλαξάμενος εἰς ἑαυτὸν τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ζητήσῃ παρὰ τῆς Εὐρώπης πλήρη δικαιοσύνην διὰ τὸ ἔθνος. Ὑπεσχέθη δὲ ὅτι, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ μεγάλου ἔργου, ἡ φωνή του θὰ ἀντηχήσῃ ἐκ νέου μεταξὺ ἡμῶν. Ἂς ἔχωμεν πίστιν εἰς τοὺς λόγους του. Ὅταν ὁ πρῶτος στρατιώτης τῆς Ἰταλίας συνιστᾷ ἀναβολὴν, δυνάμεθα νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι, ἐὰν ἡ ἀναβολὴ αὕτη εἶναι ἀκόμη ἀναγκαία, ἔσται τοὐλάχιστον βραδεῖα καὶ τελευταία.

Ῥωμαῖοι! Ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἰταλικὴν πόλιν, εἰς τὴν Βετετίαν καὶ τὴν Ῥώμην ἐπῆλθε μακρὰ καὶ βαρεῖα ἡ δοκιμασία τῆς δυστυχίας. Ἀλλ' ὅτι αὕτη δὲν κατέβαλε τὸ θάρρος σας, ἀλλ' ἀνεζωπύρησε τοὐναντίον ἐν ὑμῖν τὴν ἀνδρικὴν ἀρετὴν τοῦ ἐπιμένειν εἰς τὰ γενναῖα σχέδια, τὴν ἀρετὴν ἐκείνην ἥτις ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἀνέδειξε γίγαντας τοὺς ἡμετέρους προγόνους, ἀποδεικνύουσιν εἰς τὴν Εὐρώπην αἱ χιλιάδες τῶν ἀδελφῶν μας, οἵτινες ἐν τοῖς δεσμοῖς ἢ ἐν τῇ ἐξορίᾳ ἀποτίνουσι προ καιροῦ ἤδη τὸν φόρον τοῦ πρὸς τὴν Ἰταλίαν ἔρωτος· ἀποδεικνύουσιν αἱ ἀναφοραὶ ἐκεῖναι, ἃς ὑπεγράψατε πρὸ ἑνὸς ἔτους ἀψηφοῦντες τὰς ἀπειλὰς καὶ τὴν ἱερατικὴν μανίαν, ὅπως ἐπιβεβαιώσητε τὰ δικαιώματα ὑμῶν πρὸς τὸν βασιλέα καὶ τὸν Αὐτοκράτορα τῶν Γάλλων· ἀποδεικνύουσιν αἱ 500 νέαι οἰκογένειαι, αἵτινες ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὑπέστησαν βιαίας ἐρεύνας κατ' οἶκον καὶ εἶδον ἀπαγομένους εἰς τὰς εἱρκτὰς ἢ εἰς τὴν ἐξορίαν τινὰς τῶν φιλτάτων των· ἀποδεικνύουσι τέλος αἱ ἑκατὸν ἐπιδείξεις, καὶ πρὸ πασῶν τῶν ἄλλων ἡ τῶν ἀποκρέω, ἥτις ἠνάγκασε τὸν ὑπουργὸν Βιλλῶλτον νὰ ὁμολογήσῃ πανδήμως ἐν τῇ γαλλικῇ γερουσίᾳ, ὅτι δὶ αὐτῆς ἀπέδειξαν ἀρκούντως οἱ Ῥωμαῖοι ὅτι, καθ' ἣν ἡμέραν ὁ γαλλικὸς στρατὸς ἐξέλθῃ τῆς Ῥώμης, αἱματηρὰ ἐπαναστασις θὰ ἀποδώσῃ αὐτὴν εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Ῥωμαῖοι! Δὲν σᾶς λέγομεν, Ἑτοιμασθῆτε, διότι γινώσκομεν ὅτι εἶσθε ἤδη ἕτοιμοι. Ἀλλὰ σᾶς λέγομεν μίαν εἰσέτι φοράν· Χαλινώσατε τὴν δικαίαν ὀργήν σας, τὴν, φυσικήν σας ὑπερηφάνειαν. Δείξατε ἀκόμη ἅπαξ εἰς τὸν κόσμον, ὅτι εἶσθε ἱκανοὶ νὰ ἄρξετε ἑαυτῶν.

Πεποίθαμεν, τὸ ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι ἡ ὥρα τῆς δικαιοσύνης θὰ σημάνῃ μετὰ μικρόν. Ἀλλ' ἀφοῦ ἡ φωνὴ τοῦ Βασιλέως σᾶς λέγει ὅτι δὲν ἠδυνήθη εἰσέτι νὰ τύχῃ δικαιοσύνης, θὰ δείξετε εἰς τὴν Εὐρώπην ὅτι ὁ ῥωμαϊκὸς λαὸς εἶναι ἄξιος νὰ καταστῇ ὁ λαὸς τῆς Ἰταλικῆς πρωτευούσης· θὰ δείξετε μίαν εἰσέτι φοράν, ὅτι, ἂν δεικνύητε ἑνίοτε τὴν φρόνησιν τοῦ Φαβίου, σᾶς εἶναι εὐκολώτερον νὰ ἐνθυμηθῆτε ὅτι ῥέει εἰς τὰς φλέβας σας τὸ αἷμα τοῦ Δεκίου καὶ τοῦ Καμίλλου.

Ζήτω ἡ Ἰταλία! Ζήτω ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουήλ!

ΓΑΛΛΙΑ.

Ἡ γαλλικὴ ἐφημερὶς, Τὸ δημόσιον πνεῦμα, γράφει ὅτι ἐκ τοῦ ἄρθρου τοῦ Ἐωθινοῦ Ταχυδρόπος ὄρθιος, καὶ μὲ τὴν ῥάχιν εἰς τὸν τοῖχον. Ἐρωτῶ τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν, — τίνος εἶναι αὐτὸ τὸ σπῆτι; ποῦ εὑρίσκομαι; Δὲν μὲ ἀποκρίνεται τίποτε. Ἡ οἰκία ἐκείνη εἶχε κῆπον.

» Ἐξέρχομαι εἰς τὸν κῆπον. Αὐτὸς ὁ κῆπος ἦτον ἔρημος. Ὀπισθεν τοῦ πρώτου δένδρου, βλέπω ἕνα ἄνθρωπον, ὅστις ἔστεκεν ὄρθιος. Ἐρωτῶ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, τί κῆπος εἶναι αὐτός! ποῦ εὑρίσκομαι; Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀποκρίνεται.

» Ἐπεριφερόμην εἰς τὸ χωρίον, καὶ παρετήρησα, καὶ ἦτον πόλις. Ὅλοι οἱ δρόμοι ἔρημοι· ἔλαι αἱ ὁδοὶ ὀρθόνοικτοι. Ψυχὴ ζῶσα δὲν ἐφαίνετο εἰς τοὺς δρόμους, ψυχὴ μέσα εἰς τὰ δωμάτια, ψυχὴ μέσα εἰς τοὺς κήπους. Ἀλλ' ὄπισθεν τῆς ἀγκωνῆς παντὸς τοίχου, ὄπισθεν παντὸς δένδρου, ἕνας ἄνθρωπος ἔστεκεν ὄρθιος καὶ ἐσιώπα. Μόνον ἕνας εἰς κάθε μέρος. Μ' ἔβλεπεν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἐνῷ διέβαινα, καὶ τίποτε ἤμεναν ἀκίνητοι καὶ σιωπηλοί.

» Ἐξέρχομαι ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ κατευθύνομαι πρὸς τοὺς ἀγρούς. Μετ' ὀλίγην ὥραν στρέφομαι ὀπίσω μου, καὶ βλέπω καὶ ἤρχετο κατόπιν μου μέγα πλῆθος· ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους εἶχα ἰδῆ εἰς τὴν πόλιν. Εἶχαν κάποιας ἀλλοκότους κεφαλάς. Δὲν ἐφαίνοντο νὰ τρέχουν, καὶ ὅμως ἐβάδιζαν ταχύτερα παρ' ὅσον ἐγώ. Καὶ περιπατοῦντες δὲν ἔκαμναν διόλου κρότον. Εἰς μίαν στιγμὴν, μ' ἐπρόσθεσεν ὅλον αὐτὸ τὸ πλῆθος, καὶ μὲ περιεκύκλωσε. Αἱ ὄψεις αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων ἦσαν ὡσὰν το χῶμα.

» Τότε ὁ πρῶτος τὸν ὁποῖον εἶχα ἰδῆ καὶ ἐρωτήσει, ὅταν ἐμβῆκα εἰς τὴν πόλιν, μὲ λέγει, — Ποῦ παγαίνεις; Δὲν ξεύρεις ὅτι εἶσαι νεκρὸς πρὸ πολλοῦ;

» Ἀνοίγω τὸ στόμα μου ν' ἀποκριθῶ, καὶ παρατηρῶ ὅτι κἀνεὶς δὲν ἦτον τριγύρω μου. »

(ἀκολουθεῖ)

Ὅπως ἂν ἔκαμνεν, ἐπανήρχετο εἰς τὸ ὀδυνηρὸν δίλημμα· Νὰ μείνῃ εἰς τὸν παράδεισον δαίμων, ἢ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν κόλασιν ἄγγελος;

Καὶ μετὰ τόσην βάσανον, εὑρέθη ἀναπράσιστος ὡς κατ' ἀρχάς.

Εἰς τοιαύτην φρικτὴν ἀγωνίαν διετέλει ἡ ἀθλία αὕτη ψυχή. Χίλια δεκακόσια ἔτη πρὸ τοῦ δυστήνου τούτου ἀνθρώπου, τὸ μυστηριῶδες ὄν, τὸ συμπεριλαμβάνον πᾶσαν ἀγνότητα καὶ πᾶν πάθος τῆς ἀνθρωπότητος, ὁμοίως, ἐνῷ ἔρριπτον αἱ ἐλαῖαι ὑπὸ τὸν ἄγριον τοῦ ἀπείρου ἄνεμον, ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἀπώθησε διὰ τῆς χειρὸς τὸ φρικτὸν ποτήριον, τὸ ὁποῖον τῷ ἐνεφανίζετο εἰς βάθη πλήρη ἀστέρων, ἀνάμεστον σκότους, καὶ περιῳθούμενον ὑπὸ σκιᾶς.

Δ'.

Ὁποῖα σχήματα λαμβάνει καθ' ὕπνους ἡ τῆς ψυχῆς βάσανος.

Ἐσήμανεν ὥρα τρίτη τῆς πρωΐας, καὶ αὐτὸς ἐπεριπάτει τοιουτοτρόπως πέντε ἤδη ὥρας, σχεδὸν χωρὶς διακοπὴν, ὅτε ἔπεσεν εἰς τὴν καθέδραν του. Ἐκεῖ ἐκοιμήθη καὶ ὠνειρεύθη.

Ὠνειρεύθη, καὶ τὸ ἐνύπνιόν του τόσην ἐντύπωσιν τὸν ἐπροξένησεν, ὥστε ἐκάθησε μετὰ καιρὸν καὶ τὸ ἔγραψε. Εὑρίσκεται μεταξὺ τῶν ἐγγράφων τὰ ὁποῖα ἄρισε. Πρέπει νὰ τὸ ἀντιγράψωμεν ἐνταῦθα, ἐπειδὴ ἄλλως θὰ ἦτον ἀτελὴς ἡ ἱστορία ταύτης τῆς νυκτός.

Ἰδοὺ αὐτό. Ἐπὶ τοῦ περικαλύμματος ἀπαντῶμεν γεγραμμένα τὰ ἑξῆς· « Τὸ ὄνειρόν μου ἐκείνης τῆς νυκτός. »

« Εὑρισκόμην εἰς μίαν ἐξοχὴν. Μίαν ἐξοχὴν ἀπέραντον, θλιβερὰν, ὅπου χόρτα δὲν ἐφαίνοντο. Καὶ δὲν ἦτον οὔτε ἡμέρα, οὔτε νύξ.

« Ἐπεριπατοῦσα μὲ τὸν ἀδελφόν μου, τὸν ἀδελφὸν τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, ἀδελφὸν, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι ποτὲ δὲν συλλογίζομαι, καὶ σχεδὸν οὔτε τὸν ἐνθυμοῦμαι πλέον.

» Συνωμιλούσαμεν, καὶ ἀπαντούσαμεν καθ' ὁδὸν διαβάτας. Ἐλέγαμεν περὶ μιᾶς γειτονίσσης μας, ἥτις ἐκάθητο καὶ εἰργάζετο πάντοτε μὲ τὸ παράθυρόν της ἀνοικτὸν πρὸς τὸν δρόμον· καὶ ἐνῷ τὸ ἐλέγαμεν, ἐκρυώναμεν, ὡς ἐκ τοῦ παραθύρου ἐκείνου.

» Δένδρα δὲν ὑπῆρχαν εἰς ἐκείνην τὴν ἐξοχήν. Ἐπέρασεν ἀπὸ πλησίόν μας ἕνας ἄνθρωπος ὁλόγυμνος, τοῦ ὁποίου τὸ χρῶμα ἦτον στακτερὸν, καθήμενος εἰς ἕνα ἵππον, ἔχοντα τὸ χρῶμα τοῦ χώματος. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶχεν εἰς τὴν κεφαλὴν μαλλία· ἔβλεπες τὸ κρανίον του, καὶ φλέβας ἐπάνω εἰς τὸ κρανίον του. Ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας ἓν ῥαβδίδιον ἐλλύγιστον, ὡσὰν ἀπὸ κλήμα ἀμπέλου, καὶ βαρὺ ὡσὰν ἀπὸ σίδηρον. Ἐπέρασεν αὐτὸς ὁ ἱππεὺς ἀπὸ πλησίόν μας, χωρὶς λέξιν νὰ μᾶς εἰπῇ.

» Στρέφεται ὁ ἀδελφός μου καὶ μὲ λέγει, — Ξεύρεις τί; τὸν κάτω δρόμον νὰ πάρωμεν.

» Ἦτον ἐκεῖ ἕνας χαμηλὸς δρόμος, ὅπου δὲν ἔβλεπες οὔτε θάμνον κἀνένα, οὔτε χορτάρι τὸ παρακμικρόν. Ὅλα εἶχαν τὸ χρῶμα τῆς γῆς, ἀκόμη καὶ ὁ οὐρανός. Μετ' ὀλίγα βήματα, κἀνεὶς πλέον δὲν μὲ ἀπεκρίνετο ὅταν ὡμίλουσα. Στρέφομαι νὰ ἰδῶ, καὶ ὁ ἀδελφός μου δὲν ἦτον πλέον πλησίόν μου.

» Ἐμβαίνω εἰς ἓν χωρίον, τὸ ὁποῖον εἶδα ἐμπρός μου. Δὲν ἐξεύρω πῶς μ' ἐφάνη ὅτι αὐτὸ θὰ ἦτον ἡ Ῥωμανόπολις (διατί ἀράγε Ῥωμανόπολις;) (1)

» Ὁ πρῶτος δρόμος ὅπου ἐμβῆκα ἦτον ἔρημος. Ἐμβῆκα εἰς ἕνα δεύτερον δρόμον. Ὀπισθεν τῆς ἀγκωνῆς τὴν ὁποίαν ἐσχημάτιζαν οἱ δύο δρόμοι, ἦτον ἕνας ἄνθρωπος ὄρθιος, μὲ τὴν ῥάχιν εἰς τὸν τοῖχον. Ἐρωτῶ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον· τί τόπος εἶναι αὐτός; ποῦ εὑρίσκομαι; Δὲν μὲ ἀποκρίνεται τίποτε. Βλέπω ἀνοικτὴν τὴν θύραν μιᾶς οἰκίας, ἐμβαίνω εἰς αὐτήν. Ὁ πρῶτος θάλαμος ἦτον ἔρημος. Ἐμβαίνω εἰς τὸν δεύτερον. Ὀπισθεν τῆς θύρας αὐτοῦ τοῦ θαλάμου, ἦτον ἕνας ἄνθρω-

(1) Ἡ παρένθεσις αὕτη εἶναι διὰ χειρὸς τοῦ Ἀγιάννη.